

in accordance with statute, observe the rules of wearing uniform, discipline and cooperate with organizational and structural department.

It is clarified that cadets' professional training for future professional activity in aviation higher education institutions is performed in various directions: acquisition of theoretical knowledge, formation of skills in the process of simulator training and real activity, etc. Training of future aviation specialists belongs to those components of aviation system that contain a number of dangerous factors, timely detection of which prevents aviation accidents and catastrophes and should become the essence of flight safety, so the basis of qualitative professional training of future aviation specialists is effective organization of educational environment.

Key words: *aviation specialist, aviation higher education institutions, professional training, educational environment, aviation industry.*

УДК 378.937

Нанушка Подковирофф

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

ORCID ID 0000-0001-6165-4436

DOI 10.24139/2312-5993/2019.06/129-138

ПРОВІДНІ СУПЕРЕЧНОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ МІЖКУЛЬТУРНОЇ ОСВІТИ

Стаття присвячена висвітленню результатів констатувального експерименту з вияву провідних суперечностей, які знижують якість професійної підготовки майбутніх учителів іноземних мов до міжкультурної освіти. На основі провідних європейських документів уточнено сутність і завдання міжкультурної освіти. Конкретизовано визначення міжкультурної освіти як концепції навчання дітей, молоді й дорослих у дусі розуміння і толерантного ставлення до інших культур, рас, релігій, поглядів та звичаїв, а також як сукупності інноваційних технологій навчання й виховання, спрямованих на визнання рівноправності всіх культур, реалізацію міжкультурного діалогу, знищення стереотипного мислення та маргінальних поглядів тощо. За результатами соціологічного опитування випускників закладів вищої освіти виявлено провідні суперечності, що мають місце у процесі професійної підготовки майбутніх учителів іноземних мов.

Ключові слова: *інтеркультурний підхід, міжкультурна освіта, організатор міжкультурної освіти, майбутні вчителі іноземної мови, суперечності професійної підготовки.*

Постановка проблеми. В епоху багатокультурності, як засвідчує міжнародний соціально-педагогічний досвід, міжкультурна освіта сприяє руйнуванню етнокультурних та історичних стереотипів, а також негативних упереджень, які можуть спричинити подальше поглиблення міжетнічних та міждержавних взаємин. Відштовхуючись від провідних визначень поняття міжкультурної освіти, варто акцентувати увагу на ключових моментах

безконфліктної взаємодії та співпраці суб'єктів сучасного багатокультурного та полілінгвального освітнього простору, мета якої полягає в забезпеченні прав рівного доступу всіх дітей до освітніх ресурсів, незважаючи на їх етнічні й соціокультурні відмінності. В означених умовах значно актуалізується аспект проблеми, пов'язаний із підготовкою нового покоління вчителів як медіаторів культур, організаторів та менеджерів міжкультурної освіти шляхом формування їх інтеркультурної чутливості й свідомості, міжкультурної компетентності, емпатії та толерантності.

Аналіз актуальних досліджень. Проблеми педагогічної діяльності вчителів, що виникають при реалізації ними різних моделей міжкультурної комунікації та технологій міжкультурної освіти, тривалий час досліджують зарубіжні вчені (Дж. Бенкс, Е. Канаїду, Е. Канга, В. Папаянні, А. Сапіріду), які вивчали особливості трансформації традиційного освітнього процесу на засадах нових – мультикультурного, інтеркультурного, кроскультурного та транскультурного підходів. Останнім часом означена проблематика все частіше стала привертати увагу українських науковців, які вивчають взаємозв'язок між освітньою діяльністю та міжкультурною комунікацією (Т. Асламова, І. Бахов, Л. Гончаренко, Л. Клименко, Н. Свентицька), особливості застосування засобів міжкультурного навчання студентів у сучасних реаліях поліетнічного українського суспільства (Г. Алтухова, І. Бойчев, Н. Кічук), а також доцільність упровадження ідей гендерної (О. Железняк, Т. Дороніна) та мультикультурної (Р. Булгаков, Н. Колесниченко, О. Цокур, Л. Шуппе) освіти майбутніх учителів іноземних мов. Їхні публікації свідчать про наукову новизну та актуальність проблеми професійної підготовки й перепідготовки вчителів іноземних мов до організації та моніторингу якості міжкультурної освіти, її суспільну практичну значущість.

Мета статті полягає у виявленні суперечностей, які знижують якість професійної підготовки майбутніх учителів іноземних мов до міжкультурної освіти. Відповідно, у даній статті завданнями є уточнення сутності міжкультурної освіти, а також з'ясування міри відповідності її відображення в педагогічній свідомості випускників регіональних університетів – майбутніх учителів іноземних мов.

Методи дослідження. У процесі реалізації означеної мети використано комплекс методів науково-педагогічного дослідження: *теоретичні* – аналіз, синтез, узагальнення, систематизація наукової літератури для вияву сутності та особливостей міжкультурної освіти; вивчення, порівняння та узагальнення її провідних завдань та настанов; *емпіричні* – діагностичні (анкетування, інтерв'ювання), обсерваційні (пряме, побічне, включене спостереження),

прогностичні (узагальнення незалежних характеристик, екстраполяція, ранжування) для вияву суперечностей професійної підготовки майбутніх учителів іноземної мови до міжкультурної освіти.

Виклад основного матеріалу. Сучасні дослідження свідчать, що в українській сучасній педагогіці відсутнє чітке розмежування таких нових термінів, як: «полікультурна освіта», «мультикультурна освіта» та «міжкультурна освіта, а також «мультикультурне виховання» й «інтеркультурне виховання». Крім того, у найсучасніших підручниках з педагогічних дисциплін означені терміни та відповідні теоретичні концепції відсутні взагалі, що значно проблематизує професійну підготовку майбутніх учителів іноземних мов до педагогічної та виховної діяльності в умовах багатокультурного й поліетнічного суспільства.

Натомість, у документах ЮНЕСКО зазначено деякі концептуальні орієнтири, згідно з якими:

– міжкультурна освіта поважає культурну самобутність учнів шляхом забезпечення якості освіти, яка відповідає і відкрита для культури усіх народів;

– міжкультурна освіта дає кожному учневі знання про культуру, цінності та вміння, що необхідні для активної й повноцінної участі в суспільстві;

– міжкультурна освіта збагачує знання учнів про культуру, цінності та традиції, що дозволяє їм робити свій внесок у формування поваги, розуміння й солідарності серед індивідуумів, етнічних, соціальних, культурних та релігійних груп і націй (*Белая книга по межкультурному диалогу. Жить вместе в равном достоинстве, 2008*).

Упровадження міжкультурної освіти, згідно з настановами ЮНЕСКО, спрямовує педагогічну діяльність учителів на реалізацію таких завдань:

– розвиток в учнів почуття гордості за рідну культуру, її самобутність та оригінальність; формування почуття гідності та цінності власного народу (етнічної групи) тощо;

– виховання в душі міжнаціонального гуманізму шляхом формування переконання у рівноправності всіх культур; виховання пошани до інших, відмінних культур;

– обмін цінностями та на основі цього взаємозбагачення у процесі спілкування; формування позитивного ставлення до носіїв інших культур;

– увага до етнічних та міжконфесійних проблем;

– протиставлення усім формам ігнорування, ворожості та дискримінації стосовно національних меншин;

– толерантність і повага до традицій, звичаїв, обрядів, мови, релігії різних народів;

– терпимість і толерантність до відмінних стилів життя;

– розвиток умінь і навичок взаємодії з представниками інших культур тощо (Education: Moving into the New Era, 1999).

Натомість, вивчення сучасних наукових джерел засвідчує, що феномен «міжкультурна освіта» в науково-педагогічному дискурсі тлумачиться по-різному, висвітлюючи його специфічні особливості, зафіксовані впродовж практичної реалізації певних педагогічних технологій. Найчастіше міжкультурну освіту визначають як:

– методологічний фундамент для руйнування етнокультурних та історичних стереотипів та упереджень, що можуть поглибити міжетнічні та міждержавні взаємини в епоху багатокультурності на основі прищеплення міжетнічної толерантності, інтеркультурної свідомості, почуття поваги до людських прав і свобод (Аркусінська, 2004, с. 49);

– учення про «освіту меншості (національних та етнічних груп, мігрантів), яка відбувається в середовищі більшості, що враховує різноманітні групи, що живуть у даній країні, чи на даному просторі, спрямоване на взаємне пізнання та розвиток уміння співжиття разом (Hajisoteriou & Angelides, 2014, с. 52);

– новий лінгводидактичний підхід, який, крім традиційної настанови: вчитися, щоб знати та діяти, поглиблюючи інтерес до взаємного пізнання учнями відмінностей народів світу, детальнішого вивчення власної культури та інокультурного середовища, орієнтує їх учитися, щоб жити спільно, завдяки стимулюванню прагнення до міжкультурного співіснування й співробітництва з іншими (Σαπρίδου);

– нову форму переходу від теоретичних знань до практичних міжнародних проектів шляхом розширення контексту навчання іноземних мов, зарубіжної літератури та країнознавства (Education: Moving into the New Era, 1990, с. 280).

Отже, міжкультурна освіта, з одного боку, виявляє свою сутність як концепція навчання дітей, молоді і дорослих у дусі розуміння й толерантного ставлення до інших культур, рас, релігій, поглядів і звичаїв. З іншого, – як сукупність інноваційних технологій навчання та виховання, спрямованих на формування крос-культурної та планетарної свідомості нових поколінь з метою визнання рівноправності всіх культур, вилучення відчуття культурної зверхності на користь міжкультурного діалогу, знищення стереотипного мислення та маргінальних поглядів тощо.

Крім того, науковці вказують на те, що міжкультурна освіта ґрунтується на обмінах суб'єктами навчання, лідерському управлінні даним процесом шляхом проектування міжкультурних ігрових ситуацій, конструктивного вирішення ситуативних задач, навчання методам знищення мовних та релігійних бар'єрів, що відкривають тотожності, ідентичності та акцентують увагу на розбіжностях, категоризуючи особисті потреби учасників з різних країн. Через це, переважна більшість зарубіжних науковців розглядає міжкультурну освіту як соціальний інструмент для руйнування етнокультурних упереджень та історичних стереотипів, який створює надійний фундамент для поглиблення міжетнічних та міждержавних взаємин (Hajisoteriou & Angelides, 2014, с. 46).

Ураховуючи положення, висвітлені вище, для вияву й порівняння смислових настанов, які асоціюються в педагогічній свідомості майбутніх учителів іноземних мов з поняттям «міжкультурна освіта» та «інтеркультурне виховання», було проведено їх анкетування. В опитуванні брали участь 458 студентів випускних курсів Ізмаїльського державного гуманітарного університету, Міжнародного гуманітарного університету, Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського, Одеського національного університету імені І. І. Мечникова впродовж 2017–2019 рр.

На перше запитання: «Чи знаєте Ви, що означає поняття «інтеркультуралізм»? 81 % випускників університетів відповіли «Ні», а 19 % з їх числа відповіли «Так», визначивши цей термін як «європейську політику примирення населення європейських країн із біженцями та мігрантами зі сходу та Африки»; «нову філософію життя в умовах системної кризи західного суспільства»; «альтернативну соціальну технологію, яка має сприяти асиміляції біженців та мігрантів, їх інтеграції в європейське суспільство».

На друге запитання: «Що Ви розумієте під інтеркультурністю?» 17 % майбутніх учителів зазначили, що це ознака особистості або суспільства, яка фіксує наявність певних відмінностей у культурі (расових, етнічних, статевих, конфесійних, мовних та соціальних), які зумовлюють соціальну стратифікацію суспільства, впливаючи на його стабільність та досягнення громадянської ідентичності. 14 % досліджуваних, без конкретизації сутності цього поняття, переклали його українською мовою як «міжкультурність» та «полікультурність», маючи на увазі спосіб комунікації та взаємодії представників різних етносів у таких зарубіжних країнах, як Італія, Бельгія, Франція, Велика Британія, Німеччина, які приймають біженців та мігрантів; 69 % випускників взагалі залишили це запитання без

конкретної відповіді, указуючи на те, що в Україні це модернізоване позначення суспільства не має підстав для застосування, оскільки запозичене із зарубіжного дискурсу як данина моді.

На третє запитання: «Чи висвітлювалась інформація про інтеркультуралізм та проблеми інтеркультурного суспільства в курсах соціально-гуманітарних дисциплін, які Ви вивчали в університеті? У яких саме?» 51 % випускників відповіли «Ні» і лише 19 % з них відповіли «Так», указавши на один з предметів – «Політологія», «Соціологія», «Філософія». Причому студенти, наводячи факти з етнічних суперечок західного суспільства та висловлювань політичних лідерів Великої Британії, Франції та Німеччини, здебільшого дотримувалися думки, що інтеркультуралізм як певна політична та соціально-філософська доктрина, яка має послабити ризики глобалізації, в європейських країнах не виправдав себе повною мірою, оскільки зростає соціальна напруга основного населення цих країн щодо подальшої заборони міграції біженців, через що він не може плідно застосовуватися в українських реаліях. 30 % студентів вважали, що інтеркультуралізм та полікультурність як принципи суспільного устрою, спрямовані на регуляцію ситуацій мирного співіснування двох або більше відмінних культур на теренах однієї країни, а також способи їх взаємодії у повсякденному житті, які мають бути безконфліктними.

На четверте запитання: «Чи приділялась увага проблемам міжкультурної освіти та інтеркультурного виховання в курсах психолого-педагогічних та фахових дисциплін?» 90 % майбутніх учителів іноземних мов відповіли «Ні», а 10 % указали на те, що ці форми згадувалися в контексті вивчення лінгвокраїнознавства Румунії, США, Німеччини та Франції, оскільки вони є дуже актуальними для педагогічної діяльності вчителів іноземних мов, з огляду на динаміку розвитку Болонського процесу та нові виклики європейської освітньої інтеграції, доречні для активізації академічної мобільності студентів вітчизняних закладів вищої освіти.

На п'яте запитання: «У чому полягає сутність міжкультурної освіти та інтеркультурного виховання?» досліджувані надали різні відповіді, які були далекими від європейського контексту педагогічної думки та реального досвіду інтеграції дітей мігрантів та біженців у європейський освітній простір. 24 % майбутніх учителів іноземних мов пов'язували міжкультурну освіту з поглибленим вивченням іноземних мов задля успішності здійснення міжкультурної комунікації. 15 % вважали, що міжкультурна освіта стосується проблем соціальної та освітньої адаптації іноземних громадян як представників різних етнічних та релігійних меншин,

відмінних від домінувальної нації. 22 % майбутніх учителів обґрунтовували, що в умовах кризового стану суспільства метою міжкультурної освіти є формування знань, умінь та таких якостей і поведінкових характеристик особистості, які забезпечують її толерантність до «чужих» відмінностей, відкритість до діалогу, здатність до ефективної взаємодії з особами іншої культури. У педагогічній свідомості 18 % студентів міжкультурна освіта асоціювалася з механізмом педагогічної взаємодії, який підтримує рівність і права людини, заперечує дискримінацію й відстоює ті цінності, на яких базується людська гідність. 12 % майбутніх учителів іноземних мов вважали, що міжкультурна освіта та інтеркультурне виховання спрямовані на те, щоб навчити особистість мирному співжиттю з іншими людьми, а також дотримуватися культури плюралізму думок, керуватися принципами «єдність у розмаїтті» та «доповнення замість протиставлення».

Як бачимо, результати опитування студентів випускних курсів низки університетів південного регіону України переконливо засвідчили, що наприкінці другого десятиліття нового тисячоліття, незважаючи на динаміку розвитку Болонського процесу та активність європейських експертів з популяризації мовної політики, побудованої на принципі плюрилінгвізму, просвітницьку діяльність низки громадських організацій та засобів масової інформації, що пропагують ідеї соціальної рівності та ліберальної демократії, а також результати наукових досліджень з проблем мультикультуралізму в політиці, філософії, культурі та освіті, поінформованість майбутніх учителів іноземних мов щодо причин виникнення, світоглядно-методологічних настанов і сутності інтеркультуралізму загалом, а також міжкультурної освіти й інтеркультурного виховання зокрема, була дуже низькою. Крім того, як зазначали студенти, деякі аспекти актуальних проблем інтеркультуралізму, які висвітлювались у курсах гуманітарних дисциплін, які вони вивчали, вельми рідко ставали предметом спеціального аналізу, особливо в контексті їх підготовки як майбутніх учителів іноземних мов до впровадження ідей міжкультурної освіти та інтеркультурного виховання учнівської молоді. Лише окремі студенти, які мали власний досвід навчання в зарубіжних країнах, акцентували увагу на тому, що в зарубіжних університетах вони були реально включені в систему міжкультурної освіти й залучалися до вивчення полікультурних аспектів іноземної мови та культурних відмінностей з огляду на етнічний склад її носіїв або меншин. Навчаючись за кордоном, вони відчували на собі, як важливо впроваджувати принципи міжкультурної освіти в реальний

навчальний процес, забезпечуючи успіх кожного суб'єкта завдяки міжкультурній емпатії та толерантності.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, результати констатувального експерименту, проведеного на контингенті випускників закладів вищої освіти південного регіону України, переконливо засвідчили наступне:

– інтеркультурний підхід у нормативній на навчально-методичній документації дотепер не знайшов свого належного висвітлення при організації професійної підготовки майбутніх учителів іноземної мови, розглядається здебільшого формально, тобто без опори на нові культурні та соціальні реалії розвитку сучасного світу в умовах інтерналізації міграції та глобалізації;

– не зважаючи на постулати європейської мовної та освітньої міжкультурної політики, які вимагають розробки необхідного науково-методичного забезпечення нового – інтеркультурного компонента вищої іншомовної педагогічної освіти, у робочих програмах і змісті лекцій викладачів з предметів соціально-гуманітарного, психолого-педагогічного та спеціального циклів, які здійснюють підготовку майбутніх учителів іноземних мов, фактично відсутній словник основних термінів, понять і категорій з міжкультурної комунікації, міжкультурної взаємодії та міжкультурної освіти;

– блок суспільно-світоглядних навчальних дисциплін (філософія, політологія, соціологія, культурологія, психологія) містить обмаль інформації щодо методологічних засад інтеркультурного підходу, не сприяє накопиченню емоційно-ціннісних орієнтацій стосовно їх значущості для соціалізації особистості в умовах полікультурного простору, що складає фундамент формування професіоналізму педагогічної діяльності майбутніх учителів іноземних мов як медіаторів культур;

– оновлення змісту фахової підготовки майбутніх учителів іноземних мов в основному обмежено орієнтирами формування їх лінгвістичної (граматичної, лексичної, стилістичної) компетентності, що не передбачає цілеспрямованого тренування їх професійно важливих якостей і дій як суб'єктів міжкультурної комунікації та організаторів міжкультурного середовища шкільної іншомовної освіти.

Отже, результати констатувального експерименту дозволили встановити провідні суперечності, що мають місце у процесі професійної підготовки майбутніх учителів іноземних мов:

– між потребою українського суспільства в учителях іноземних мов, що володіють міжкультурною компетентністю й толерантністю, готовністю

до здійснення стратегічних завдань міжкультурної освіти та невідповідним рівнем їх сформованості у випускників вітчизняних закладів вищої освіти;

– між значним соціокультурним потенціалом дисципліни «Іноземна мова» та недостатньою розробленістю теорії міжкультурної освіти учнівської та студентської молоді;

– між потребою сучасної української школи в учителів іноземної мови як взірця міжкультурного спілкування й комунікації, активного суб'єкта й організатора міжкультурного середовища шкільної іншомовної освіти та невідповідністю його професійного становлення як мультикультурної мовної особистості.

Перспективи подальших досліджень складають аспекти, пов'язані з розробкою дієвих моделей організації професійної підготовки майбутніх учителів іноземних мов до міжкультурної освіти учнів.

ЛІТЕРАТУРА

- Аркусінська, А. (2004). *Міжкультурна освіта*. Вінниця: Ортдрук (Arkusinska, A. (2004). *Intercultural education*. Vinnytsia: Orttdruk).
- Белая книга по межкультурному диалогу. Жить вместе в равном достоинстве (2008). Strasbourg: Council of Europe. Режим доступу: http://www.rus-eu-culture.ru/files/images/White_paper_2.pdf. (*White Paper on Intercultural Dialogue. Living together in equal dignity*. Strasbourg: Council of Europe. Retrieved from: http://www.rus-eu-culture.ru/files/images/White_paper_2.pdf.)
- Education: Moving into the New Era (1990). *Conservative Research Department: Politics Today*, 10, 265-279.
- European Language Portfolio: Principles and Guidelines* (2000). Strasbourg: Council of Europe.
- Hajisoteriou, C. & Angelides, P. (2014). Intercultural education in Europe: Policies, practices and trends. *British Educational Research Journal*, 40 (2), 45-52.
- Byram, M. (2009). *Multicultural Societies, Pluricultural People and the Project of Intercultural Education*. Strasbourg: Editions du Conseil de Europe. Retrieved from: <https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTM>.
- Specifying languages' contribution to intercultural education – Council of Europe* (2013). Retrieved from: <https://rm.coe.int/specifying-languages-contribution-to-intercultural-education-lessons-l/16808ae53b>.
- Σαπυρίδου Α. *Εγκυκλοπαιδικός οδηγός. Το πολιτισμικό στοιχείο στο μάθημα της ξένης γλώσσας*. Retrieved from: http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_e10/e_9_thema.htm.
- Καγκά Ε. *Διαπολιτισμική επικοινωνία και διαθεματικότητα Διδάσκοντας φιλολογικά μαθήματα σε διαπολιτισμικές τάξεις*. Retrieved from: <https://repository.edulll.gr/edulll/retrieve/1751/312.pdf>.

РЕЗЮМЕ

Подковырофф Нанушка. Основные противоречия профессиональной подготовки будущих учителей иностранного языка к организации межкультурного образования.

Стаття посвящена освещению результатов констатирующего эксперимента, направленного на выявление ведущих противоречий, которые

снижают качество профессиональной подготовки будущих учителей иностранного языка к организации межкультурного образования. На основе основных европейских документов определена сущность и задачи межкультурного образования. Конкретизировано определение межкультурного образования как концепции обучения детей, молодежи и взрослых в духе понимания и толерантного отношения к другим культурам, расам, религиям, взглядам и обычаям, а также как совокупности инновационных технологий обучения и воспитания, направленных на признание равноправности всех культур, реализацию межкультурного диалога, преодоление стереотипного мышления и маргинальных взглядов. На основе результатов социологического опроса выпускников вузов выявлены ведущие противоречия, имеющие место в процессе профессиональной подготовки будущих учителей иностранного языка к организации межкультурного образования.

Ключевые слова: *интеркультурный подход, межкультурное образование, организатор межкультурного образования, будущие учителя иностранного языка, противоречия профессиональной подготовки.*

SUMMARY

Podkovyrov Nanushka. The major controversies of future foreign language teachers' professional training for implementation of the inter-cultural education.

This article is devoted to elucidation of the results of the ascertainment experiment carried out and focused on the exposure of the major controversies which are believed to undermine the quality and consistency of future foreign language teachers' training for implementation of the inter-cultural education. On the basis of the primary European documents issued, we have attempted to specify the essence of and the relevant tasks set by the inter-cultural type of education. The definition of the "inter-cultural education" has been outlined as that one of an accepted concept pertinent to the education of children, youth and adults in terms of the ample comprehension and tolerant attitude to alternative cultures, races, religions, views, beliefs, etc., and also treated as a set of innovational technologies of education and upbringing which are directed at recognition of equality of all existing cultures, the establishment of the inter-cultural dialogue, elimination of the stereotypical mindset and "marginal" thinking.

Thus, on the basis of the results achieved during the interviewing of a number of university alumni, certain controversies pertaining to the process of future foreign language teachers' professional training, - have been revealed therein. Among them there are certain controversies, such as: between the demand of the Ukrainian society in qualified foreign language teachers who would possess the inter-cultural competence and tolerance as well as display the aptitude for solving strategic tasks of the inter-cultural education, - and the Ukrainian college/university graduates' insufficient level of its formation; between the "foreign language" academic subject's significant social-cultural potential, - and the insufficient elaboration of the theory of the inter-cultural education of students; between the need of contemporary Ukrainian educational institutions in a quality foreign language teacher representing an example of the inter-cultural communication, the active participant and organizer of the inter-cultural communicative school environment, - and the imbalanced state of the foreign language teacher's growth and development as a multi-cultural linguistic personality.

The aspects related to the elaboration of functional models of organization of future foreign language teachers' professional training in regards to the inter-cultural education of students, - are deemed particularly promising for further research

.Key words: *inter-cultural approach, inter-cultural education, organizer of the inter-cultural education, future foreign language teachers, controversies of professional training.*